

Ingen steder hører jeg
vinden
så godt som på kirkegården

Vi skulle have danset
med hinanden dér
og husket havet der slog mod en bunker
Jeg lægger hånden på din skulder
Du lægger armen om mit liv
Så er der intet jeg ikke kan huske
Lyden af alt jeg har hørt er tilbage
Da du sov i et andet rum
i et andet land og jeg
var så vågen en morgen
Luften tyk af kirkeklokker
Dit åndedræt i mit hoved endnu
Dit ansigt falder
Din mund fuld af vand
Ure, der slog, trin på trappen
Gurglende stemme der ikke vil lystre
Med denne ring
Med denne krop
Lyden af
Lyden af
Ingenting
som en mand der synger
Jeg står ved en grav
der er sunket sammen
grebet
med benet svunget frem
til flere skridt
og lægger idet jeg stivner
min vægt tilbage og
står på to fødder igen

Pia Juul, "En døds mands nys", Digte 1993

Kirkegården var min legeplads
Der lærte jeg som barn
at gå stille
tale sagte
skæve til de sørgende
beundre dem der fik
træer til at vokse
føle medlidenhed med dem
for hvem alt groede til
opdage dem
som nogen havde glemt
de mosgroede sten
en knækket vinge
bag kapellet hvor ingen andre kom
Det lyder temmelig trist
men var det ikke
Det skulle egentlig more mig
at lære det hele igen

Pia Juul, "En død mands nys", Digte 1993

1856 MARIE SKOVRUP +1942

1860 KRISTIAN SKOVRUP +1951

I HIMLEN
DU HAR HJEMME

Ryslinge Kirkegård.
Fotos: Mette Fauerskov

